

nende fordringer, der er opstået i den bistandsydende medlemsstat.

4.2.6. Skyldnerens anfægtelse af fordringen mv. (artikel 12)

Inddrivelsesdirektivets artikel 12, stk. 2, har hidtil indeholdt en bestemmelse om, at den bistandsydende myndighed straks skal suspendere eksekutionsforretningen, hvis der modtages meddelelse om, at skyldneren har anfægtet enten fordringen eller eksekutionsdokumentet og har indbragt sagen for den kompetente myndighed i den bistandsanmodende medlemsstat.

Denne bestemmelse er opretholdt ved ændringsdirektivet, men der er nu indført en undtagelsesbestemmelse i stk. 2, 2. afsnit. Undtagelsen indebærer, at den bistandsanmodende myndighed kan anmode den bistandsydende myndighed om at inddrive en anfægtet fordring, for så vidt dette er tilladt efter de regler, som gælder i den bistandsydende medlemsstat. Hvis indsigelsesspørgsmålet senere afgøres til fordel for skyldneren, tilbagebetaler den bistandsanmodende myndighed beløbet med tillæg af eventuel erstatning i overensstemmelse med reglerne i den bistandsydende medlemsstat.

4.2.7. Trangsbeneficium og 5-årsfrist (artikel 14)

Inddrivelsesdirektivets artikel 14, stk. 1, litra a, har hidtil bestemt, at der ikke er pligt til at yde bistand i form af inddrivelse af en fordring, hvis inddrivelsen på grund af skyldnerens situation vil kunne fremkalde alvorlige økonomiske eller sociale vanskeligheder i den bistandsydende medlemsstat. For at undgå forskelsbehandling af udenlandske fordringer er det med ændringsdirektivet nu præciseret, at dette kun gælder i det omfang, reglerne i den bistandsydende medlemsstat tillader en sådan fritagelse for lignende, nationale fordringer.

Inddrivelsesdirektivets artikel 14, stk. 1, litra b, indeholder efter ændringsdirektivet en ny bestemmelse om, at medlemsstaterne ikke har pligt til at yde bistand vedrørende fordringer, der er over 5 år gamle regnet fra det tidspunkt, hvor eksekutionsdokumentet er oprettet i overensstemmelse med reglerne i den bistandsanmodende medlemsstat, og frem til tidspunktet for fremsættelsen af bistandsanmodningen.

Såfremt skyldneren gør indsigelse mod fordringen eller dokumentet, regnes fristen dog fra det tidspunkt, hvor den bistandsanmodende medlemsstat har fastslået, at der ikke længere kan gøres indsigelse mod fordringen eller dokumentet.

Den generelle 5-årsfrist er udtryk for en væsentlig præcisering, idet spørgsmålet om forældelse efter di-

rektivets regler udelukkende beror på reglerne i den bistandsanmodende medlemsstat, jf. artikel 15.

Da der er tale om et minimumsdirektiv, forhindrer bestemmelsen ikke, at medlemsstaterne også bistår hinanden ved inddrivelse af fordringer, som er mere end 5 år gamle (men uforældede i den anmodende medlemsstat).

4.2.8. Omkostninger (artikel 18)

Inddrivelsesdirektivets artikel 18 indeholder efter ændringsdirektivet et nyt stk. 1 om, at den bistandsydende myndighed ud over fordringen skal inddrive og tilbageholde alle omkostninger i forbindelse med inddrivelsen i overensstemmelse med de regler, som gælder for tilsvarende fordringer i den pågældende medlemsstat.

Den hidtidige bestemmelse i artikel 18, stk. 1, om, at medlemsstaterne indbyrdes giver afkald på godtgørelse af omkostninger i forbindelse med den gensidige bistand i medfør af direktivet, findes herefter i artikel 18, stk. 2. Som en modifikation hertil er det nu bestemt i stk. 3, at den bistandsanmodende og bistandsydende myndighed kan aftale særlige godtgørelsesregler ved inddrivelse, der frembyder særlige vanskeligheder, er forbundet med meget store omkostninger eller falder inden for bekæmpelse af organiseret kriminalitet. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med artikel 9, jf. pkt. 4.2.4. ovenfor.

4.2.9. Gennemførelsesbestemmelser – Inddrivelsesudvalget (artikel 20-22)

Artikel 20 og 22 vedrører det såkaldte inddrivelsesudvalg og fastlæggelsen af gennemførelsesbestemmelser. Bestemmelserne har undergået visse ændringer.

Navnlig er reglerne i den hidtidige artikel 22, stk. 2 og 3, om beslutningsproceduren erstattet af en henvisning til den såkaldte forskriftsprocedure i artikel 5 og 7 i Rådets afgørelse af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (den såkaldte komitologiafgørelse).

Det følger af den gældende lovs § 6, at justitsministeren kan fastsætte yderligere bestemmelser om direktivets gennemførelse, herunder om gennemførelse af de vedtagelser, der i henhold til artikel 21 og 22 træffes af det inddrivelsesudvalg, der er nedsat i medfør af artikel 20. Bekendtgørelse nr. 739 af 30. november 1989 bestemmer således i § 2, at bestemmelser udstedt med hjemmel i direktivets artikel 22 finder anvendelse ved behandling af sager om inddrivelse af fordringer, der er omfattet af direktivet.